

25. neděle v mezidobí rok C (2025)

1. čtení – Am 8,4-7

Proti těm, kteří „chudáka kupují za peníze“.

Čtení z knihy proroka Amosa.

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země a říkáte: „Kdypak už bude po (slavnosti) novoluní, abychom mohli prodávat obilí? A po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, nuzáka kupovat za stříbro a chudáka opánky? I nejhorší obilí prodáme.“ Hospodin přísahal při Jakubově chloubě: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!“

Mezizpěv – Žl 113,1-2.4-6.7-8

Chvalte Hospodina, který povyšuje chudého.

Nebo: *Aleluja.*

Chvalte, Hospodinovi služebníci,
chvalte jméno Hospodinovo!
Bud' velebeno Hospodinovo jméno
nyní i navěky!

Povznesen je Hospodin nade všechny národy,
nad nebesa jeho sláva.

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh,
který trůní na výsosti
a shlíží dolů na nebe i na zem?

Slabého zdvihá z prachu,
ze smetiště povyšuje chudého,
aby ho posadil vedle knížat,
vedle knížat svého lidu.

2. čtení – 1 Tim 2,1-8

At' se konají k Bohu modlitby za všecky lidi. On chce, aby se všichni lidé zachránili.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímluvné i děkovné za všecky lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a (došli) k poznání pravdy. Je totiž (jenom) jediný Bůh a (jenom) jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola – to mluvím pravdu a nelžu – za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

Zpěv před evangeliem – 2 Kor 8,9

Aleluja. Ježíš Kristus stal se chudým, ačkoli byl bohatý, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Aleluja.

Evangelium – Lk 16,1-13

Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: 'Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.' Správce si řekl: 'Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě (lidé) přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.' Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: 'Kolik jsi mému pánovi dlužen?' Odpověděl: 'Sto věder oleje.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.' Pak se zeptal druhého: 'Kolik ty jsi dlužen?' Odpověděl: 'Sto korců pšenice.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.' Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Synové tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než synové světla. A já vám říkám: Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste – až ho nebude – byli přijati do příbytků věčných. Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrní v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé (bohatství)? Jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše? Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánum. Bud' jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Myslíte si možná, že kněží to říkají jen tak, aby nějak začali kázání? „Bratři a sestry“. Vůbec ne. Je to připomínka pro nás všechny, kteří jsme na mši svaté, že máme svého jediného Boha — Krista. Že jsme Boží děti. A jako děti jednoho Boha máme být pro sebe bratry a sestrami, tedy někým blízkým. Jak tomu je ve skutečnosti, to už nechávám na našem soukromém posouzení.

Jedna dívka si stěžovala knězi na svého přítele. Kněz se podivil a říká: „Přece vás už trochu znám. K sobě se hodíte. Myslíte na manželství. Ten tvůj přítel působí dojmem, že tě miluje. Zdá se být v pořádku“. „Ano, pane faráři, to je pravda,“ odpovídá dívka. „Jen má jeden špatný zvyk. Bydlím v jednosměrné ulici. Aby se dostal k mému domu, musí objet téměř celou ulici. On, aby se tomu vyhnul, vždy přijíždí ke mně z druhé strany a těch 100 metrů jede v protisměru.“

Drazí bratři a sestry!

To se zdá být žádný problém. A přesto velký, pokud se zamyslíme nad slovy Pána Ježíše. On dnes v evangeliu říká: „Kdo je věrný v malíčosti, bude věrný i ve věci veliké“ (Lk 16,10). Proto pokud někdo na silnici jezdí v protisměru, hrozí nebezpečí, že také v životě bude chtít jít proti proudu — proti proudu Božích přikázání či pokynů evangelia. Jsou tací, kteří říkají: zákon je od toho, aby se porušoval. Bojte se takových lidí. Zákon je totiž od toho, aby se ho dodržovalo.

Člověk má jedno srdce k milování a tímto srdcem miluje všechny lidi stejně. Někdy je mladá dívka uchvácena slovy svého přítele. Říká jí: ty moje sluníčko, miláčku, kytičko. A současně dodá: má matka, ta stará kráva, mě nechtěla k tobě pustit, musel jsem lhát a nakonec jsem se vytrhl z domu k tobě.

Ale už jsem u tebe, ty moje kytičko, moje miláčku. To by ale nemělo příliš těšit potenciální nevěstu. Dříve nebo později, tak jak mluví o své matce, jistě začne mluvit i o ní. Proč? Protože srdce je jen jedno. A tím samým srdcem miluje všechny stejně. Nemyslíme si, že někdo nás bude milovat jiným srdcem a ostatní lidi zase jiným. Všechny se miluje stejným srdcem.

Ježíš dnes mluví o věrnosti. A začíná úplně od maličkostí: „*Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci.*“ To je logika každodenního života. Nikdo nesvěruje velký úkol člověku, který nezvládne ani drobnosti. V rodině, v práci, ve společenství – věrnost a poctivost se poznají v malém, skrytém, nenápadném.

Někdy si říkáme: „Na maličkostech přece nezáleží. Hlavní je, že bych obstál, kdyby šlo o něco velkého.“ Ale právě to je iluze. Velké věci přicházejí málokdy, zatímco maličkosti nás potkávají každý den. A v nich se rodí charakter člověka.

Pak Ježíš pokračuje: „*Jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám svěří, co je vaše?*“ Všechno, co máme, je vlastně dar – čas, zdraví, schopnosti, přátelství, majetek. Nic z toho nemáme absolutně, jen na chvíli je spravujeme. Jsme správci, ne vlastníci. To, co Bůh vkládá do našich rukou, máme užívat dobře, poctivě a s láskou.

A nakonec Ježíš říká větu, která nás vždy znova vyvádí z rovnováhy: „*Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.*“ Ježíš neříká, že majetek je zlý. Ale varuje, že se může stát pánem. A pokud mu sloužíme, nemůžeme už naplno sloužit Bohu. Bud' peníze a zisk určují naše volby, nebo láska a Boží vůle. Obojí dohromady nejde.

Dnešní evangelium nás tedy zve k upřímné otázce: **Komu vlastně sloužím?** Co rozhoduje o mých volbách – v práci, v

rodině, ve vztazích, v každodenním životě? A jak zacházím s maličkostmi, které svěruje mi Bůh?

Možná se nám zdá, že naše životy jsou malé, že v nich nejsou „velké věci“. Ale pro Boha právě ty malé úkony věrnosti, spravedlnosti a lásky mají nekonečnou cenu. Tam se totiž rodí skutečná svoboda – svoboda pro Boha.

Prosme dnes Pána, aby nám dal otevřené oči pro maličkosti, ve kterých se učíme věrnosti. At' v nich rostem tak, aby jednou mohl říci: „Byl jsi věrný v maličkém, svěřím ti mnoho. Pojd', raduj se se svým Pánem.“ Amen.